

Cathy Cassidy

HUNAJAN-
MAKEA

Suklaamuruset

WSOY

Suklaamuruset-sarjassa aiemmin ilmestyneet

Kirsikkasydän

Vahtokarkkitaivas

Kesäunelma

Kookoskaramelli

Cathy Cassidy,

Suklaamuruset 5

Suomentanut Ulla Selkälä

Werner Söderström Osakeyhtiö – Helsinki

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

SWEET HONEY

TEXT COPYRIGHT © CATHY CASSIDY, 2014

ILLUSTRATIONS COPYRIGHT © PUFFIN BOOKS, 2014

ALL RIGHTS RESERVED.

SUOMENKIELINEN LAITOS © WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41712-6

PAINETTU EU:SSA

Kiitos...

...Liam, Cal ja Cait, olette huipputyyppejä. Äiti, Joan, Andy, Lori ja koko suurenmoinen perheeni, kiitos siitä, että kestätte minua! Kiitos, Helen, Sheena, Fiona, Mary-Jane, Maggi, Lal, Mel, Jessie, Jan ja kaikki ihanat ystäväni, jatkuvasta tuestanne, suklaasta ja halauksista.

Kiitos avustajalleni Ruthille, Martynille joka hoitaa matikkapuolen, Annielle avusta kiertueasioissa sekä tietysti Darleylle ja hänen enkeleilleen: olette loistavia! Halaus alati kärsivälliselle kustannustoimittajalleni Amandalle, samoin Sarahille upeasta kuvituksesta. Kiitos myös Adelelle, Tanyalle, Emilyille, Julialle, Carolynille, Jessille, Samanthalle, Helenille ja koko Puffin-kustantamon porukalle.

Kiitos Mo, Kate, Sara ja kaikki aussilukijani, jotka virkistitte muistiani ja vastasitte Sydneytä koskeviin kysymyksiini. Ja ennen kaikkea kiitos TEILLE, ihanat lukijani ympäri maailmaa, kiinnostuksestanne, uskollisuudestanne ja tuestanne. Olette mahtavia... ja sillä siisti.

Hei Honey,

kun luet tätä viestiä, olet luultavasti lähtöportilla tai ehkä jo pilvissä matkalla Austraaliaan. Haluan vain sanoa sinulle pari juttua, joita en pystynyt sanomaan ääneen. En halunnut itkeä enkä halunnut, että alkaisimme riidellä. Joten täältä pesee.

A. Olet ehkä maailman ärsyttävin isosisko, mutta minun tulee sinua ikävä.

B. Tiedän, ettet jää sinne loppuiäkseksi, mutta minusta sinä teet ISO N virheen. On jo tarpeeksi kamalaa, että isä asuu toisella puolella maailmaa, nyt piti menettää vielä siskokin.

C. Jäällä ei ole samanlaista ilman sinua. (Luultavasti kotona on paljon rauhallisempaa, mutta olkoon, toivon silti, ettet olisi lähtenyt.)

Lempisiskosi
Coco xxx

Hymyilen, taittelen kirjeen siististi ja panen sen takaisin olkalaukkuni taskuun. Pikkusiskoni on kahjo, ja minunkin tulee ikävä häntä, mutta hän tietää yhtä hyvin kuin minäkin, että päiväni Tanglewoodissa ovat ohi. Mokasin yhden kerran liikaa. Mitä siitä voisi sanoa? Se, että houkuttelin yhden kaverini murtautumaan koulun tietokonejärjestelmään ja väärentämään arvosanani ja koulutodistukseni, ei ollut fiksuimpia tempauksiani, ja kiinnijääminen ja potkut koulusta oli piste i:n päälle.

Tarvitsin menolipun pois, ja isä tuli hätiin ja antoi minulle sellaisen: menolipun Australiaan, uuden alun, ulospääsyn sotkuisesta elämästäni. Kuka sellaisesta olisi kieltäytynyt?

Lento Lontoon Heathrowista Sydneyhin kestää kaksikymmentäkolme tuntia, ja se on sietämättömän pitkä aika istua turistiluokkaan sullottuna. Syön kummallisen makuisen, muoviin pakatun aterian tarjottimelta ja pyydän ruokajuomaksi lasin viiniä, mutta lentoemäntä vain pyörittää silmiään ja antaa minulle appelsiinimehun. Kaikki maistuu joka tapauksessa sahajauholta, joten mitä

väliä? Kone tekee tankkausvälilaskun Singaporeen, mutta lukuun ottamatta pientä jaloittelua lentoasemalla, en näe paikasta mitään. Ja sitten ollaan taas koneessa, ja muut matkustajat haukottelevat, kallistavat penkkinsä taakse ja käpertyvät ohuiden fleece-peittojen alle hassut pikku naamiot silmillään, ja valot sammuvat ympärilläni.

Minua jännittää liikaa, jotta pystyisin nukkumaan. Australia, auringonpaisteen, surffauksen ja mahdollisuuksien maa! Otan esiin pienen luonnoskirjani ja piirtelen kuvia, joissa lennän tähtien keskellä ylläni hellemekko, höyhensiivet ja korkeakorkoiset vintage-buut-sini.

Panen korvilleni kuulokkeet ja katson kaksi elokuvaa peräjälkeen, minkä jälkeen napsautan valon yläpuolellani olevaan lamppuun ja luen kaksi lehteä. Kuten sanottua, lento on pitkä. Käyn vessassa ja kävelen muutaman kerran käytävän päästä päähän verryttääkseni jalkojani, niin kuin kaukolennoilla neuvotaan tekemään, mutta silmiä pyörittelevä lentoemäntä mulkaisee minua tylästi, joten istun takaisin paikalleni ja yritän olla kärsivällinen.

Ehkä minä sittenkin nukahdan, ainakin minuutiksi tai kahdeksi, koska havahdun siihen, kun valot syttyvät jälleen ja ikkunan takana taivas punertaa aamua enteillen. On melkein aamu, Sydneyn aikaa. Lentoemäntä ojentaa minulle muoviin pakatun sahajauhonmakuisen aamiaisen, mutta olen niin innoissani, etten saa alas mu-ruakaan, ja sitten me kiinnitämmekin jo istuinvöitä ja valmistaudumme laskeutumaan. Lopultakin.

Kun kävelen ulos lentokoneen portaita ja katson elämäni ensimmäisen kerran aamunsarastusta Sydneystä, minusta tuntuu että halkean onnesta.

Isä on minua vastassa saapuvien lentojen terminaalissa ruskettuneena ja hymyilevänä, pakottoman tyylikkäänä harmaassa pellavapuvussaan. Hänen täytyy olla nelissäkymmenissä, kevyesti, mutta hän ei näytä siltä. Tapansa mukaan hän saa osakseen ihailevia katseita tietynikäisiltä naisilta, mutta isän hymy on suunnattu yksin minulle. Juoksen häntä kohti vetäen perässä rullalaukkuani, ja hän koppaa minut nauraen lujaan karhunrutistukseen.

»Mitä minun lempityttöni?» hän kysyy, ja olen pakahduttua onnesta. Olen odottanut niin kauan, että kuulisin nuo sanat.

»Miten olisi aamiainen?» hän ehdottaa ja tempaisee painavan laukkuni ilmaan kuin tyhjää vain. »Nuo lennot vievät ihmisestä kaikki mehut, ja lentokonesapuska on syömäkelvotonta. Järjestetään sinulle kunnan ruokaa!»

En syönyt melkein mitään koneessa, ja yhtäkkiä minusta tuntuu, että kuolen nälkään. Seuraan isää tyylikkään lentoasemavintolan vehreään soppeen, ja hän tilaa meille molemmille hienon aamiaisen, johon kuuluu uppomunia ja hollandaisekastiketta, vastapuristettua appelsiinimehua, voisarvia ja hilloa.

»No niin», isä sanoo ja nojautuu taaksepäin, kun tarjoilija on ottanut tilauksemme ja rientää matkoihinsa. »Että

sillä lailla. Uusi alku Australiassa! Mitenkäs tähän tultiin, Honey Tanberry?»

Kohotan leukani. Minä mokasin, tiedän sen. Olen tehnyt niin paljon virheitä, etten tiedä mistä aloittaisin. Kaikki alkoi siitä, että pinnasin koulusta, valehtelin, liehuin yötä myöten ulkona tivolipoika Kesin ja hänen sopimattomien ystäviensä kanssa. Äiti hermostui pahanpäiväisesti, ja olin iloinen. Totta, Kes oli minua vanhempi, ja totta sekin, että hän tiesi ikävyyksiä. Entä sitten? Satun tykkäämään ikävyyksistä.

Olen myös taitava hankkimaan niitä. Voisi sanoa, että olen tehnyt siitä suorastaan taidetta. Minä valehtelin, huijasin, lakkasin käymästä koulua. Ja sitten tuli se osa, josta jo mainitsin: suostuttelin yhden kaverini murtautumaan koulun tietokonejärjestelmään ja viilaamaan arvosanojani kauniimmiksi. Jäimme kiinni. Minä sain sosiaalivirkailijat kimppuuni, äiti itki, ja siskoni huusivat, ja typerä isäpuoleni Paddy haroi hiuksiaan ja katsoi minua surullisesti, aivan kuin minä olisin särkenyt meidän onnellisen perheemme, ei hän.

No mutta kaikkihan me tiedämme, ettei se niin mennyt.

Mutta vähät siitä, koska loppujen lopuksi sain mitä halusin – uuden alun, joka täyttää kaikki toiveeni. Uuden elämän, isän luona Australiassa.

Olen tehnyt taustatyöni. Tiedän, että Australia on kaunis, aurinkoinen, turmeltumaton. Täydellinen paikka aloittaa alusta. Se on myös paikka, jonne rangaistusvangit kauan sitten rahdattiin Isosta-Britanniasta.

Taidan sopia oikein hyvin joukkoon.

»Olenko oikeassa, että sinun oli hankala olla äitisi luona?» isä kysyy ja siemaisee latteaan. »Ette olleet yhtä suurta onnellista perhettä?»

»Me ei olla oltu oikea perhe pitkiin aikoihin», sanon sävyttömästi. »Ei sen jälkeen kun lähdit.»

Isä vain nauraa, mutta se on totta. Hän tietää, etten syytä häntä. Varsinainen vahinko tapahtui vasta sen jälkeen.

Isän lähdettyä perheemme särkyi kuin lasi, joka lipeää sormista. Yritimme kerätä ja liimata palasia yhteen, mutta se ei onnistunut. Isä oli ainoa, joka sen olisi voinut tehdä, ja ennen kuin hän ehti tehdä mitään, Paddy ilmestyi kuvioihin toisten tyttöjen poikaystäviä varastavan, kaksinaamaisen tyttärensä Cherryn kanssa ja kaikki oli menetetty. Isä hyväksyi siirron Australiaan, ja haaveeni isän paluusta takaisin luoksemme karahti kiville pahemman kerran. Perheemme hajosi peruuttamattomasti, eikä sitä korjaisi enää mikään.

»Elämä jatkuu», isä sanoo kevyesti. »Tiedän, etten ole voinut olla aina tukenasi. Ymmärrän, että nämä viime vuodet ovat olleet sinulle vaikeita.»

»Vähän, joo.»

Kyse ei ole siitä, etten olisi yrittänyt parhaani. Heitteilin konfetteja äidin ja Paddyn häissä, hymyilin Paddyille aamiaispöydässä, kukistin haluni lyödä Cherryn valehtelevaa, petollista naamaa. Yritin olla niin kuin kaikki olisi hyvin, mutta tiesin, että ennen pitkää teeskentelyleikileni tulisi seinä vastaan.

Kaikki räjähti lopulta käsiin, ja tilanteeni näytti tosi pahalta, kunnes isä heitti minulle pelastusköyden, ja täällä sitä nyt ollaan, passitettuna Australiaan kuin mikäkin nykyajan rangaistusvanki. Olen saanut opiskelupaikan yksityiskoulusta, joka kuulostaa pahistytöjen armeijaleirin ja ituhippien paratiisin risteytykseltä, ja siellä minulle on tarjolla ohjausta ja henkilökohtaista tukea, jotta pääsisin sittenkin läpi kokeista.

»Täällä sinun on parempi olla», isä sanoo. »Saat uuden alun. Sinä olet minun tyttöni, Honey. Tiedän, että olet sisukas ja pystyt tekemään täyskäännöksen. Eikö niin?»

»Joo!» hihkaisen.

Tai no, ehkä.

Olen niin onnellinen, että olen täällä, saan aloittaa kaiken puhtaalta pöydältä ja minulla on vihoviimeinen tilaisuus panna elämäni järjestykseen. Olen päättänyt vakaasti onnistua. Sen kun haukutte kyynikoksi, mutta toisinaan on helpompi jättää sotkut taakseen kuin jäädä selvittämään niitä. Se ei kuitenkaan tarkoita, etten rakastaisi äitiä ja siskojani – rakastan minä. En vain voi olla osa heidän muodostamaansa uusperhettä.

Uudet alut... Isä on aina ollut hyvä niissä, ja minäkin aion olla.

»Tiedätkö, Honey, sinä muistutat kovasti minua», isä sanoo aamiaista syödessämme. »Minussakin olin aikoinaan vähän kapinallisen vikaa. Oli ylä- ja alamäkeä, ja muutaman kerran jouduin vaihtamaan kouluakin, ennen kuin rauhoituin. Olemme samanlaisia, sinä ja minä.»

Hymyilen. Minä haluan olla samanlainen kun isä. Kuka ei haluaisi? Hän on dramaattinen, itsevarma, karismaattinen. Hänessä on ripaus taikaa. Kun hän katsoo, tunnen olevani ainoa ihminen koko maailmassa. Tunnen itseni erityiseksi, valituksi, onnen kultatyöksi.

Lapsena minusta tuntui siltä aina – olinhan isän suosikki. Sitten hän lähti, ja kaikki haihtui olemattomiin. Ilman isää Tanglewood oli kylmä, tyhjä ja hengetön.

Täällä tulee olemaan toisenlaista.

Isä kertoo talosta, uima-altaasta, läheisestä hiekkarannasta. Hän kehuu Sydneytä kauneimmaksi tuntemakseen kaupungiksi, ja hän kertoo kuinka aikoo esitellä sitä minulle, ja kuinka tulen rakastumaan siihen kuten hänkin.

Minulta menee melkein ohi korvien, kun isä mainitsee kuin ohimennen, ettemme asu vain kahdestaan hienossa merenrantatalossa, jonka pihassa on uima-allas. Siellä asuu minun ja isän lisäksi myös hänen tyttöystävänsä Emma. Korvissani humisee, ja hetken kaikki ympärillä tuntuu sumuiselta ja kylmältä. Se saattaa johtua aikaeroväsymyksestä, vaikka en uskokaan sitä. Isän sanat tunteutuvat sumun läpi aivoihini.

»Emma on loistotyttö», hän sanoo huolettomasti. »Te tulette juttuun hienosti!»

Emma. Nimi kuulostaa jotenkin tutulta, mutta luultavasti tuttuus johtuu vain tilanteesta. Vatsaani vääntää pettymys, kirpaisevana ja karvaana. Olen ollut vuosia ilman isää, enkä todellakaan haluaisi jakaa häntä nyt.

Vaikuttaa siltä, että olen paennut ärsyttävää isäpuolta toiselle puolelle maailmaa saadakseni tilalle vain äitipuolen.

Se ei todellakaan kuulunut suunnitelmiin.

Cherry Costello

<kirsikankukkatyttö@suklaamuruset.co.uk>

Sinulle on ☒

Toivottavasti pääsit perille turvallisesti. Tämä on omi-
tuista, mutta talo tuntuu niin tyhjältä ja jotenkin väärältä ilman sinua. Me emme ole aina olleet samaa mieltä asioista, Honey, mutta minä en ihan totta ikinä halunnut, että meistä tulisi vihamiehiä. Tiedän, että sinun mielestäsi minä ja isä emme kuulu Tanglewoodiin, mutta jos antaisit meille mahdollisuuden, mielesi voisi muuttua. Olen aidostii pahoillani siitä, mitä Shayn kanssa tapahtui, tiedät sen. Toivottavasti voimme olla ystäviä jonain päivänä.

Cherry xxx

Tanberryn sisarusten kaunis,
kapinallinen **Honey** muuttaa isänsä luo
Australiaan unohtaakseen viime
kuukausien **kömmähdykset** ja
uusperhe-elämän surkeuden. Hän aikoo
aloittaa kaiken alusta.

Uusi elämä vaikuttaakin toteen käyneeltä
unelmalta, kunnes koulu alkaa: uudet ystävät
ovat ihan erilaisia kuin bestikset **Englannissa** eikä isältä
juuri riitä aikaa Honeylle – suosikkitytölleen. Onneksi
uimarannalta löytyy söpö **surffaripoika**, joka
tuntuu olevan kaikkea sitä mitä **toivoo** saattaa.
Mutta voiko häneenkään **luottaa**? Pikku
hiljaa, väistämättä, levoton menneisyys hiipii
Honeyn kannoille.

Hunajanmakea on viides kirja
Suklaamuruset-sarjassa, jossa arkisen kirpeät
sattumukset ja suuret haaveet kohtaavat.
Kuusiosaiseksi kasvaneessa sarjassa jokainen sisko
saa kertoa tarinansa.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 417126

N84.2

ISBN 978-951-0-41712-6

